

— Нима той е живъ още? попита тя.

— Живъ е, иди при него. Ти си умна жена и сама ще разберешъ, какво и какъ трѣбва да му кажемъ, за да го наставимъ по правийтъ пѣтъ на истинната. Отъ неговитѣ показания ще зависи степенъта на наказанието, което ще притѣгле той.

— Това дѣте нарани двама заптиета, а одного уби . . . неможе да му се прости такава постѣпка.

— Нима султанътъ малко заптиета има? възрази Мокра.

— Много ли, малко ли, не е работата въ туй, отговори пашата.

Но ти помисли по-добрѣ, какъ да спасишъ синътъ си, когото азъ нѣма да позволя да лѣкуватъ, до като неотговори на въпроситѣ, които му задава агата. Разбирашъ ли, джанъмъ? попита пашата съ усмивка.

Той си цапна рѣцетѣ и каза на влѣзналиятъ адютантинъ да завѣде Мокра въ затворътъ при синътъ ѝ.

Наредъ съ гауптвахтътъ въ конакътъ, гдѣто се намѣрваха главитѣ на бунтовницитѣ, имаше стая, която изпълняваше длъжността на приврѣмененъ затворъ. На земята въ тази стая лѣжеше Драганъ съ искжсани и окървавени дрѣхи. Очевидно бѣше, че нѣкой наскоро, безъ да умие ранитѣ на рѣцетѣ, на краката, на гърдитѣ и главата, ги бѣше привързалъ съ вълнѣнъ платъ, който имъ придаваше ужасающій видъ. Разбитото наранено лице едва бѣше съхранило човѣческиятъ образъ.

Мокра се приближи тихо къмъ синътъ си и сѣдна до него. Тя се втрѣнче въ неговото лице, послѣ се навѣди и му каза ниско:

— Драгане!

Драганъ лѣжеше съ затворени очи. Но той чу гласътъ на майка си, по-неговото лице се забѣлѣзаха бръчки, каквито се образуватъ по гладката повърхность на водата, когато подухне лѣкъ вѣтръ. Слѣдъ нѣколко врѣме Мокра пакъ повика: — Милий мой, сине!

— Майко, измърмора болнийтъ, като си пооткри очитѣ. Въ това врѣме се чуха стѣпки надъ гауптвахъ-